

[Ole Bjørn Kraft.]

vil jo blive Brug for megen frivillig Arbejdskraft rundt omkring i Byerne til forskellige Opgaver, baade til Sanitetsarbejde, Brandslukningsarbejde o. s. v. En af mine Partifæller, det ærede Medlem Hr. Pürschel, har gjort opmærksom paa, at denne Opgave, at melde sig frivilligt til denne Tjeneste, maatte ligge stærkt for den Del af den danske Ungdom, der har meldt sig som Militærnægtere. Deres Motiver hertil er jo, som det ofte fremhæves af dem, ikke, at de ønsker at unddrage sig en Fædrelandstjeneste, eller fordi de nærer nogen Frygt for Konsekvenserne af Militærtjenesten, men udelukkende en dyb sjælelig Uvilje imod at bære Vaaben, og her vilde der, synes jeg, byde sig Opgaver, der udelukkende vilde komme til at staa i Barmhjertighedens Tjeneste, og det vilde derfor være rimeligt, hvis de selv synes det altsaa, at de melder sig til dette frivillige Arbejde.

Der er et Spørgsmaal, som jeg gerne vil berøre her under Førstebehandlingen. Det er Bestemmelsen om, at der kan træffes Aftaler om, at visse Personer, som har bestemte Opgaver at løse i Forbindelse med denne Sag, kan fritages for Mødepligt i Tilfælde af Mobilisering. Jeg er ganske enig i den Bestemmelse, at det f. Eks. for Gasværker, Elektricitetsværker, Brandkorps og for Politiet vil være nødvendigt, at man med stor Sikkerhed kan regne med, at disse Personer er til Stede i det afgørende Øjeblik og altsaa ikke er indkaldt ved Mobiliseringen, men jeg haaber — jeg kan ikke tænke mig, at der kan være nogen Uoverensstemmelse her —, at det er en Forudsætning, at det Mandskab, som her ved unddrages Hæren, bliver der ydet Erstatning for paa anden Maade. Det er formentlig ogsaa saaledes, at Afgørelse heraf maa træffes ved Aftale mellem Forsvarsministeren og Indenrigsministeren, saaledes at man, naar man løser denne vigtige Opgave, ikke samtidig gør Skade andre Steder. Loven vil jo lægge et stort Ansvar paa Indenrigsministerens Skuldre. Det vil i høj Grad komme til at afhænge af Ministerens personlige Initiativ og Forstaaelse af Sagens Betydning, hvilken Virkning denne Lov vil faa, om den skal blive til en Realitet, eller om den kun skal være en Papirlov.

Vi betragter, som sagt, Lovforslaget som det første Skridt, der snart maa efterfølges af andre, men vi ønsker, at dette første Skridt bliver taget, at Arbejdet bliver paabegyndt, og at de nødvendige Under-

søgelser sker, saaledes at man kan faa fuld Klarhed over hele Problemet.

Vi er villige til at medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, men vi vilde sætte Pris paa, om man ved en kort Udvalgsbehandling kunde faa Lejlighed til at veksle Bemærkninger og undersøge ganske enkelte Sider af Lovforslaget.

Rager: Den Betænkning fra Gaskommissionen, som ligger til Grund for dette Lovforslag, udmærker sig ved at være en meget nøgtern Betænkning. Jeg tror, at man fra alle Sider maa glæde sig over, at det er lykkedes at naa til Enstemmighed inden for denne Kommission, hvor i Virkeligheden saa forskelligartede Anskuelse var repræsenteret, men naar man læser Kommissionsbetænkningen igennem, forekommer det mig ikke, man faar Indtryk at, at Enigheden er opnaaet ved, at de forskellige har strakt sig, det forekommer mig tværtimod, at de Resultater, man er naaet til, er man naaet til gennem en saglig Diskussion, en Diskussion, der har fundet Sted, uden at de paagældende har følt sig bundet af Anskuelse, de tidligere maatte have haft. Derfor bliver det Resultat, der er naaet, de forskellige Punkter, der peges paa, af saa meget større Betydning.

Det fremgaar af Betænkningen, at Kommissionen, om end den har kunnet henvisse til bestaaende Traktater o. s. v., der dog efter mit Skøn i ikke ringe Grad maa virke bindende for dem, der har underskrevet dem, alligevel ikke tør afvise den Mulighed, at et Gasangreb i givet Tilfælde kan finde Sted paa en eller flere danske Byer eller andre Territorier, uden at man egentlig kan sige, at det har rent krigsmæssig Hensigt, men maaske alene terroristisk Hensigt. Det er en beklagelig Kendsgerning, at man maa regne med noget saadant, men Kommissionen har altsaa ment, at man maa gøre det, og Indenrigsministeren har gennem Fremsættelsen af Lovforslaget givet til Kende, at heller ikke han efter Kommissionens Betragtninger tør bestride Muligheden deraf. At afvise et saadant Angreb i paakommende Tilfælde er for vort Land en Umulighed. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft fremkom med nogle Udtalelser her, som efter mit Skøn var forment saaledes, at jeg kom til at tvivle noget paa, om det ærede Medlem paa dette Punkt havde lagt rigtig Mærke til, hvilke Resultater Kommissionen var kommet til. Kommissionen fremhæver jo nemlig ganske bestemt, at med Hensyn til Luftkrig ligger Angrebet i Øjeblikket saa ganske overvæl-